

REDAKCE / 30. 5. 2016

Kulturní tipy (30. 5. – 5. 6.)

Výběr z filmových projekcí, televizního vysílání a čtení o filmu.

Realita (r. Quentin Dupieux, foto: Aerofilms)

Ke čtení

„Crowdfunding není mezi českými filmaři neznámý: Daniel Přibáň vybíral na svoji cestu trabantem na Startovači, tvůrci dokumentu o Filipu Topolovi zase na HitHitu. Ale na globální fórum si kromě nakonec neúspěšného sci-fi projektu *Poslední z Apoveru* zatím troufl jen Švankmajer. Celkem logicky. Nikdo jiný tak nepřekračuje české hranice a nemůže se zaštitit podporou světově známých následovníků, jako je třeba Terry Gilliam.“ Jindřiška Bláhová nad veřejnou internetovou sbírkou na nový film Jana Švankmajera:

<http://www.respekt.cz/kultura/svankmajer-surrealismus-a-internet-se-ukazuje-jako-skvele-spojeni>

„*Okupování* nemá jednoznačné hrdiny ani padouchy, kteří se často objevují v narativu českého filmového i historiografického vyprávění o okupaci, ale celou škálu ústupků, dohod, mocenských vztahů a složitých rozhodování. Největším padouchem není Rusko nebo norský premiér, který ustoupí nátlaku EU a svolí k okupaci strategických míst v zemi ruskými vojsky.“ Historička Martina Políaková o norském seriálu *Okupování*:

<http://a2larm.cz/2016/05/uveritelna-tiha-ambivalence/>

„Hřebejkovy komedie jako *Pelíšky* nebo *Pupendo* přitom nikdy neoslňovaly důmyslnou dramatickou výstavbou, ale spíše se zapsaly do povědomí jako série zlidovělých scének s kultovními výstupy hereckých individualit. Je příznačné, že z *Pěti mrtvých*

psů si zapamatujeme hlavně neodolatelně veksláckou figurku místního mafiána Bruknera (Martin Havelka), kterému z pusy létá jedna šťavnatá průpovídka za druhou.“ Ondřej Pavlík hodnotí minisérii *Pět mrtvých psů*:

<http://cinepur.cz/article.php?article=3700>

„Rodina byla letos, ne-li základním, tedy alespoň častým tématem soutěžních filmů: ať už v jejích zkreslených podobách jako ve vaudevillově stylizovaném Dumontově filmu *Ma Loute* či v ještě víc excentricky originálním *Stát vertikálně* (režie Alain Guiraudie), nebo v naopak neorealisticky pojatém filipínském filmu *Ma Rosa* (režie Brillante Mendoza).“ Eva Zaoralová rekapituluje soutěžní filmy letošního Cannes:

http://kultura.zpravy.idnes.cz/cannes-komentar-eva-zaoralova-dka-/filmvideo.aspx?c=A160523_000801_filmvideo_vha

„Ačkoli je Xavieru Dolanovi teprve sedmadvacet let, už teď s nestorem britského filmu sdílí jisté ideové vyčerpání. Dolan točí pěkné filmy pro trochu alternativní střední třídu (v Praze by to byli diváci kin Světozor, Oko a Aero), jež se tváří, že mají velké životní poselství. Dolan ale nedokáže překročit stín svého jediného tématu: problematického vztahu s matkou.“ Festival v Cannes glosuje také Jakub Horňáček:

<http://a2larm.cz/2016/05/festival-v-cannes-vsadil-na-ojetiny/>

„Někdy je zvláštní, jaké nepsané (ale přitom podvědomě vyžadované) zákonitosti vyprávění nás nutí uhnout před pravdou, velkou bolestí a silnou tragédií, a to i v případě filmů, které jinak vyhlíží tak autenticky. Vypadá to, jako by tvůrci vážných náročných filmů, které se zdají být naprosto antihollywoodské, beztak v něčem podceňovali své publikum a raději mu nabízeli úlevu. Opravdu ji potřebujeme až tolik? A kde máme získat trénink ke zvládnutí tragédií, když ne aspoň z filmů, které se tváří náročněji?“ Kamil Fila se zamýšlí nad sdělením dánského dramatu *Boj*:

<http://www.jestevetsikritik.cz/glosy/358-boj-hlavne-s-ulevou>

K poslechu

„Dokonalý byl podle ní film *Vynález zkázy*, který oceňuje jako výtvarnice, a kdykoliv ho vidí, tak potěší její srdce. „Otec dokázal příběhy Julese Verna perfektně zobrazit,“ podotýká. Nikoliv náhodu jde o jeden z nejúspěšnějších filmů, mimo jiné získal i velkou cenu na bruselském Expu 1958.“ Česko-kanadská výtvarnice Ludmila Zemanová vzpomíná na svého otce, Karla Zemana:

http://www.rozhlas.cz/radiozurnal/host/_zprava/karel-zeman-si-pral-aby-technika-neprekonala-cloveka-vzpomina-na-sveho-otce-ludmila-zemanova-1618053

V kinech

30. 5. 20:45 **Moje země nikoho** (2016) Světozor

„Vít Jedlička byl natolik frustrovaný z české politiky, že se rozhodl založit vlastní stát, Svobodnou republiku Liberland, kde lidé nebudou svazováni povinnostmi platit daně a zbytečnými zákony. Film sleduje jeho snahu vytvořit libertariánskou utopii, novou Dubaj uprostřed Balkánu.“

<http://www.kinosvetozor.cz/cz/program/filmy/8171/Moje-zeme-nikoho/>

31. 5. 20:30 **Kinoautomat: Člověk a jeho dům** (1967) Světozor

„*Kinoautomat: Člověk a jeho dům* je první interaktivní film na světě, ve kterém diváci mohou zasahovat do průběhu děje. Film se vždy v určitém napínavém momentě zastaví, na jeviště před plátno vyjde moderátor a vyzve diváky, aby pomocí dvou tlačítek ve většinovém hlasování rozhodli, jak bude příběh dále pokračovat.“

<http://www.kinosvetozor.cz/cz/program/filmy/1299/Kinoautomat-Clovek-a-jeho-dum/>

2. 6. – 4. 6. **Minipřehlídka Quentina Dupieux** Bio Oko

„Minipřehlídka francouzského hudebního producenta a režiséra Quentina Dupieux (aka Mr. Oizo) u příležitosti slavnostní premiéry jeho posledního snímku *Realita*.

Originální fantasmagorie, která zvítězila v druhém ročníku evropského projektu Scope100, v němž sto filmových nadšenců vybíralo film do české distribuce, vstupuje do kin 9. června.“

<http://www.biooko.net/cz/cykly-festivaly/249/Quentin-Dupieux/413/2016/>

od 2. 6. **Správní chlapi** (2016)

„Soukromý detektiv Holland March (Ryan Gosling) a nájemný ranař Jackson Healy (Russell Crowe) spojují své síly a podílejí se na vyšetřování pohřešované dívky a zdánlivě nesouvisejícího úmrtí jedné pornohvězdy.“

<http://www.freeman-ent.cz/klient-84/kino-78/stranka-1669/film-83399>

Televize

31. 5. 20:00 CS Film **Znamení Raka** (1966)

„Juraj Herz nekoncepcoval *Znamení raka* jako čistou detektivku. Kriminální příběh je pro něj spíš hybnou silou, která uvádí do pohybu latentní síly psychologické a společenské. Držel se velice přesně literární předlohy – jenomže ji neilustroval, nýbrž přepsal do jiné umělecké roviny.“

Bělohradská, Hana, Znamení raka. *Kino* 1967, r. 22, č. 4 (23. 2.), s. 5.

1. 6. 20:00 CS Film **Naděje** (1963)

„Pak přichází období Kachyňovy spolupráce se spisovatelem Janem Procházkou, spolupráce, které poznamenává výrazně jeho celou další tvorbu až do dneška a dokonce i do zítřka. Z této spolupráce vzniká například v roce 1961 vynikající dílo, lyrická báseň *Trápení*, vyznamenaná zvláštní cenou na argentinském festivalu v Mar del Plata. O rok později se objevuje na plátně nedoceněný citlivý film *Závrať* o problémech dospívající dívky. A potom už následují pravidelně další. Roku 1963

neobvyklý psychologický film *Naděje*, zdůrazněný vynikajícím herectvím Rudolfa Hrušínského, roku 1964 *Vysoká zeď*, snímek plný vnitřního napětí a optimismu, vyznamenaný Stříbrnou plachtou na festivalu ve švýcarském Locarnu, a konečně loni vlastně dvojfilm *Ať žije republika*, Velká cena letošního festivalu v Mar del Plata.“

-au-, Státní ceny Klementa Gottwalda. *Kulturní tvorba* 1966, r. 4, č. 18 (5. 5.), s. 2.

2. 6. 22:30 ČT 2 **Venkovský učitel** (2007)

„První reakce německých koproducentů byla taková, že na Západě homosexualita už dávno není žádné tabu, tudíž že to nebude nikoho zajímat. Musel jsem jim spolu s producenty vysvětlovat, že *Venkovský učitel* není o homosexualitě, ale o lásce tří lidí, z nichž jeden je shodou okolností homosexuál. *Venkovský učitel* není o vyrovnávání se se svojí sexuální orientací, je to film o hledání lásky, což se týká úplně každého, film je proto úplně stejně homosexuální jako heterosexuální.“

Z rozhovoru s režisérem Bohdanem Slámou. Sedláček, Jaroslav, Tak se hledá štěstí. *Cinema* 3/2008, č. 203, s. 39.

4. 6. 23:20 CS Film **Poslední lup** (1987)

„Nejprve natočíte film na černobílý materiál. Ten pak pomocí přední projekce promítáte po okénku na šedou tabulku. Promítaný obraz probarvíte suchými pastely a takto upravený znovu exponujete na barevný materiál v trikové kameře. A když to takhle uděláte 40 000x, což je počet okének ve filmu, tak je to hotovo. Je to technologie, kterou jsme objevili po řadě zkoušek: zdála se být vhodná pro vyjádření atmosféry klamu, iluze či pravděpodobnosti. Nevýhoda takového zpracování je ale bohužel v tom, že stačí méně kvalitní kopie, aby se barevný poprašek ve filmu téměř vypařil.“

Jiří Barta o metodě, jakou vznikal *Poslední lup*. Zvoníček, Petr. Jiří Barta: Příhrávky & odpovědi. *Scéna* 1990, r. 15, č. 6 (28. 3.), s. 8.

5. 6. 22:00 CS Film **Roztomilý člověk** (1941)

„F. X. Svoboda tedy nebyl u filmu nováčkem, když se k němu filmaři třikrát vrátili v prvních letech okupace. Nešlo sice o zvlášť vynikající filmy, ale docela vkusné a zajímavé adaptace. Největší úspěch u diváků měla veselohra ROZTOMILÝ ČLOVĚK, doslova upravená pro tehdy velmi populárního Oldřicha Nového, dílo scenáristy Karla Steklého a režiséra Martina Friče.“

Hrbas, Jiří, Čtyřicátá léta. Třicáté výročí znárodnění. *Film a doba* 1975, r. 21, č. 7, s. 372.

-mrš-